

Dit is het huis dat ze heeft opgebouwd.

Daar staat de tafel die ze in een rommelwinkel onder een oude spoorbrug heeft gevonden en zelf in een weekend helemaal geschuurd.

Daar staat de ingelijste foto van de tuin van het huis in Cornwall waar Nathan haar ten huwelijk heeft gevraagd, elk grassprietje met rijp bedekt.

Daar staat de boekenkast tegen de muur, vol poëzie, romans en logboeken van Nathan. (Ze is opgegroeid in een huis zonder boeken en kan minutenlang voor de kast staan en hem tegen haar laten spreken, de ruggen keurig op alfabet: Adiche, Eliot, Forster, Woolf.)

Daar ligt het kleed dat ze dat weekend in Marrakesh hebben gekocht. Het winkelen 's avonds in de soek, het afdingen, de uiteindelijke capitulatie en het belachelijke bedrag dat ze moesten neertellen om het in het vliegtuig te mogen meenemen. Maar het is prachtig, Beni Ouarain, uit het Atlasgebergte. Dikke, roomkleurige wol. Het zal u geluk brengen, zei de verkoper terwijl hij het ruitpatroon met zijn vingers volgde, en verbeeldde ze het zich of flitste zijn blik even naar haar buik toen ze haar creditcard pakte om te betalen?

Daar staat de divan die ze in een pakhuis in Chelsea hebben gekocht, uitgekozen vanwege de lage, twintigste-eeuwse lijn en de donkere leisteenblauwe linnen bekleding. De divan waar ze twee weken na de eerste ivf-behandeling op heeft gezeten; de juichende blijdschap om die twee helderroze streepjes. De divan waarop ze zat, in een dekentje gewikkeld, terwijl Nathan kookte, soep en risotto voor zijn zwangere vrouw.

En daar, een eindje verderop in de gang, is de badkamer. De witte, schuin afgewerkte tegels. De lotions in hun bruine glazen flesjes. Dat is de plek waar ze drie weken na de test, na een dag bloeden kronkelend van de pijn een klodder ter wereld bracht. Een vezelig zakje waar de baby in zat die niet was blijven leven. Nathan en zij wisten niet waar ze het moesten laten. Uiteindelijk zijn ze 's avonds laat het park in gelopen, waar ze een kuil hebben gegraven om het diep in de grond weg te stoppen.

Maar wacht - hier, kom eens, deze kant op, de gang door, een klein vertrek - doe de deur open, ga binnen staan, kijk hoe het licht naar binnen valt, zachter, meer diffuus. Dit kamertje wacht, er is hier niets dan een stil gevoel van afwachting.

Uit: *Verwachting*, Anna Hope. Vertaling Gerda Baardman, 2020, Ambo | Anthos